

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON

OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 349863 18 P
Tuzla, 08.10.2019. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Zinaida Šišić, u pravnoj stvari tužitelja A. (A.) N. iz Tuzle, ..., zastupanog po punomoćniku A.P. J., advokatu iz Tuzle, protiv tužene A. M. kćeri N. iz Tuzle, ... radi raskida ugovora o doživotnom izdržavanju, vrijednost predmeta spora 51.000,00 KM, nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 11.09.2019. godine, u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka, donio je dana 08.10.2019. godine slijedeću

P R E S U D U

I

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:
„Raskida se ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen između tužitelja kao primaoca izdržavanja i tužene kao davaoca izdržavanja od 28.08.2017. godine broj ... zaključen u Tuzli kod notara S. S.“.
te se odbija zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka.

II

Obavezuje se tužitelj da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.199,00 KM u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Sa viškom zahtjeva za naknadu troškova parničnog postupka tužena se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Svoj tužbeni zahtjev postavljen u tužbi koju je putem punomoćnika podnio ovom sudu dana 27.12.2018. godine, tužitelj zasniva na tvrdnjama da je ugovorom o doživotnom izdržavanju zaključenim između tužitelja kao primaoca izdržavanja i tužene kao davaoca izdržavanja, primalac izdržavanja, tj. tužitelj, ostavio u naslijeđe tuženoj 2/3 nekretnine upisane u Knjigu položenih ugovora Općinskog suda u Tuzli KPU broj ..., poduložak broj ..., zk uložak broj ... KO ..., a po starom premjeru označene kao parcela kč broj ..., da u naravi nekretnine predstavljaju dvoiposoban stan površine 65 m² koji se nalazi u Tuzli, ... (bivša adresa), odnosno ... (sadašnja adresa), sprat ..., stan broj ..., a koji se sastoji od 2 i ½ sobe, kuhinje i ostalih pomoćnih prostorija, da od momenta zaključenja predmetnog ugovora tužena nije ispunjavala svoje obaveze prema tuženom u smislu člana 3 ugovora,

da je samo dva puta došla u posjetu tužitelju ali da ničim nije doprinijela u tužiteljevom izdržavanju, da je obavezu izdržavanja u cijelosti obavljala tužiteljeva supruga A. I., koja je vodila svakodnevnu brigu o tužitelju, a što je podrazumijevalo čišćenje stana, spremanje obroka, nabavku namirnica i ostalih kućnih potrepština, nabavku lijekova za tužitelja, te da se brinula i o njegovoj ličnoj higijeni, a što i danas čini, da su, s obzirom da tužena ne ispunjava svoje obaveze prema zaključenom ugovoru o doživotnom izdržavanju, ispunjeni uslovi za raskid ugovora, pa je imajući u vidu naprijed navedeno tužitelj predložio da sud, nakon provedenog postupka donese presudu kojom će raskinuti ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen između tužitelja kao primaoca izdržavanja i tužene kao davaoca izdržavanja od 28.08.2017. godine broj ... zaključen u Tuzi kod notara S. S.

U odgovoru na tužbu – podnesku od 25.02.2019. godine tužena je, putem punomoćnika, navela da nije sporno da su tužitelj i tužena dana 28.08.2017. godine zaključili ugovor o doživotnom izdržavanju broj ... od 28.08.2017. godine kod notara S. S., da su apsolutno netačni navodi tužitelja da tužena ne ispunjava svoje obaveze prema zaključenom ugovoru o doživotnom izdržavanju, istakla je da je tužitelj samostalno dana 13.12.2018. godine, dakle samo devet dana prije podnošenja predmetne tužbe, pristupio kod notara S. S. pred kojim je dao izjavu „Ja, A. N., izričito izjavljujem da je ugovor o doživotnom izdržavanju koji sam zaključio sa svojom kćerkom A. M. dana 28.08.2017. godine pod brojem ... još uvijek na pravnoj snazi i da moja kćerka uredno izvršava sve obaveze iz istog ugovora“, da je osim toga, u svrhu ispunjenja predmetnog ugovora i stavljanja na apsolutno raspolaganje tužitelju, tužena zajedno sa svojom kćerkom prešla živjeti sa tužiteljem što svakako potvrđuje izjava tužitelja A. N. o životu sa članovima uže porodice dana pod punom moralnom, materijalnom i krivičnom odgovornošću.

Tužena je nadalje navela da je onemogućena u daljem ispunjenju predmetnog ugovora od momenta podnošenja ove tužbe, odnosno od momenta kada se u vanbračnu zajednicu sa tužiteljem vratila njegova nevjenčana supruga I.A., pa je, imajući u vidu sve gore navedeno, putem punomoćnika predložila da sud, nakon provedenog postupka i ocjene dokaza tužbu u cijelosti odbije kao neosnovanu.

U toku dokaznog postupka provedeni su dokazi uvidom u otpравak izvornika odnosno ugovor o doživotnom izdržavanju od 28.08.2018. godine broj ... zaključen kod notara S. S. iz Tuzle, izvadak iz Knjige položenih ugovora broj poduloška ... od 26.12.2018. godine, sudsku nagodbu od 15.04.2010. godine u predmetu broj 32 0 P 001942 09 P a koji se predmet odnosi na raskid ugovora o doživotnom izdržavanju između tužitelja i A. I., izjavu A. N. od 28.02.2019. godine broj ovjere ..., izjavu A. N. od 28.02.2019. godine dana kod notara M. M. iz Tuzle broj ..., zahtjev za prijavu i odjavu prebivališta za A. I. (CIPS) od 23.04.2018. godine, izvod iz matične knjige vjenčanih za A. N. i I.A. od 28.02.2019. godine, izjavu tužitelja broj OPU-Ov: ... od 13.12.2018. godine, izjavu tužitelja broj Ov: ... od 04.12.2018. godine o kućnoj listi, saslušanjem tužitelja i tužene kao parničnih stranaka, saslušanjem svjedoka A. F., S. B., B. S., K. M., I. A., P. E. i J. Š., pa je nakon ocjene izvedenih dokaza shodno odredbi člana 8. Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije BiH, br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), sud odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima spisa slijedi da su tužitelj kao primalac izdržavanja i tužena, tužiteljeva kćerka, kao davalac izdržavanja zaključili ugovor o doživotnom izdržavanju dana 28.08.2017. godine (ugovor ovjeren kod notara S. S. pod brojem ... dana 28.08.2018. godine) u kojem je u članu 1. utvrđeno da tužitelj kao primalac izdržavanja „ostavlja u vlasništvo i posjed nakon svoje smrti tuženoj kao davaocu izdržavanja idealni dio 2/3 nekretnina upisanih u Knjigu položenih ugovora Općinskog suda u Tuzli KPU broj ... poduložak broj ... zk uložak broj ... KO Slavinovići – što je u naravi dvoiposoban stan površine 65 m2 koji se nalazi u Tuzli .. odnosno ul..., sprat broj ... stan broj ...“.

U članu 3. ovog ugovora o doživotnom izdržavanju utvrđeno je da je kao naknadu za imovinu koja joj se ostavlja tužena kao davalac izdržavanja dužna voditi kompletnu brigu nad primaocem izdržavanja a koja se sastoji: u granicama svojim mogućnosti u novčanom i svakom drugom obliku pomagati primaoca izdržavanja u slučaju da isti iz bilo kojeg razloga dođe u egzistencijalnu oskudicu, svakodnevno se brinuti o pripremanju hrane, nabavku namirnica i ostalih kućnih potrepština, brinuti se o obavljanju svih poslova vezanih za redovno održavanje predmetnih nekretnina, brinuti se o ličnoj higijeni primaoca izdržavanja u onom dijelu u kojem on nije u stanju da je sam održava, za slučaj bolesti primaoca izdržavanja njegovati ga, obezbijediti lijekove i potrebnu ljekarsku pomoć, a po potrebi ga smjestiti u odgovarajuću zdravstvenu ustanovu, i nakon smrti primaoca izdržavanja o svom trošku ga sahraniti po mjesnim običajima i podići mu u roku od godinu dana od smrti uobičajen nadgrobni spomenik i isti uobičajeno održavati.

Prema sadržini priloženog izvotka iz Knjige položenih ugovora KPU broj ... proizilazi da je na stanu koji je predmet ugovora o doživotnom izdržavanju, a na kojem je kao vlasnik sa dijelom 1/1 upisan tužitelj, upisana zabilježba spornog ugovora o doživotnom izdržavanju.

Zasnivajući tužbeni zahtjev usmjeren na raskid ugovora o doživotnom izdržavanju na odredbama člana 152 stav 3. Zakona o naslijeđivanju F BiH, tužitelj insistira na tvrdnjama da tužena sa svoje strane nakon zaključenja ugovora nije učinila ništa u pravcu izvršenja svojih ugovornih obaveza, nije mu nikada pružala nikakvu pomoć, niti materijalnu, niti mu je pružala pomoć u obavljanju svakodnevnih kućanskih poslova, niti mu je spremala hranu.

Odredbom člana 152 stav 2 Zakona o naslijeđivanju u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH broj 80/14) propisano je da ako prema ugovoru o doživotnom izdržavanju ugovarači žive zajedno pa se njihovi odnosi toliko poremete da zajednički život postane nepodnošljiv svaka strana od suda može tražiti raskid ugovora.

Odredbom stava 3. istog zakonskog člana propisano je da svaka strana može tražiti raskid ugovora ako druga strana ne izvršava svoje obaveze.

Prema sadržini izjave tužitelja od 13.12.2018. godine ovjerene kod notara S. S. pod brojem OPU-OV ... slijedi da je tužitelj izjavio da njegova kćerka A. M. uredno izvršava sve obaveze iz ugovora o doživotnom izdržavanju.

Tužitelj je u svom iskazu kao parnična stranka, govoreći o razlozima iz kojih je došlo do zaključenja ugovora o doživotnom izdržavanju između njega i tužene, kazao da je u

vrijeme zaključenja ugovora bio jako depresivan iz razloga što ga je njegova supruga I.A. bila napustila, da je živio sam i bio mu je potreban neko da brine o njemu kazavši „bila mi je potrebna ženska pomoć i ruka“, zatim je govorio o odnosu između njega i kćerke M. prije zaključenja ugovora kao i neposredno pred zaključenje spornog ugovora, kazavši da ga njegova kćerka M. nije posjećivala, a da je on počeo nju posjećivati nakon što ga je supruga I. A. napustila, pa da je došlo do toga da on i kćerka zakluče ugovor o doživotnom izdržavanju, nadalje kazao je da je prekid bračne zajednice njega i supruge trajao oko 8 mjeseci za koje vrijeme je supruga stanovala u svom stanu a on ju je posjećivao jer je želio da mu se ona vrati, zatim je govorio o odnosu između tužene i njegove supruge A. ukazujući da to nisu bili prijateljski odnosi, i ne zna da li je zbog toga tužena izbjegavala da ga posjećuje, nadalje je kazao u svom iskazu da se nakon zaključenja ugovora u 2017. godini tužena nije uopće brinula o njemu, nije mu pomagala novčano, nije se brinula oko pripremanja hrane, nije obavljala poslove čišćenja po kući, odnosno da nije radila ništa od onoga što je bilo navedeno u ugovoru, a da mu je bila potrebna briga i obavljanje tih poslova, da nije tražio od tužene da ispunjava obaveze iz ugovora, da je ponekad on sam sebi spremio nešto za jelo a nekad je kod njega dolazila supruga A. boraveći „jedan, dva dana ili deset dana, pa i mjesec dana“, spremala mu je jelo i čistila kuću, da tada nije bilo potrebno da M. dolazi radi ispunjenja obaveza iz ugovora ali da joj on to nije zabranjivao, zatim je kazao da je par puta tužena ga pozvala telefonom i pitala ga kako je i šta radi, a da se ne može sjetiti da li ga je pitala da li mu je šta potrebno, a da mu nikada nije došla u posjetu, kao razlog zbog čega se ne može sjetiti da li ga je u telefonskim razgovorima tužena pitala da li mu je nešto potrebno pomenuo je svoje godine.

Tužitelj je nadalje u svom iskazu kazao da ga je tužena u vremenu od avgusta 2017. godine kada je zaključen ugovor o doživotnom izdržavanju pa do momenta podnošenja tužbe posjetila par puta – ne zna tačno koliko puta, da ju je on pozivao ali da nije tražio da ispunjava obaveze iz ugovora, nadalje je kazao da misli da je tuženoj bilo poznato da ga supruga A. posjećuje i brine se o njemu spremajući mu hranu i čisteći kuću i to iz razloga što pretpostavlja da, kada ga tužena već nije posjećivala, da zna da dolazi A. pa da nije htjela da se sretne sa njom.

U odgovoru na pitanje suda zbog čega je tražio raskid ugovora o doživotnom izdržavanju kojeg je zaključio 2009. godine sa suprugom A. tužitelj je kazao da je vjerovatno htio raskinuti taj ugovor iz razloga što je htio zaključiti ugovor sa kćerkom M., da je odlučio raskinuti ugovor iz roditeljske pažnje, zbog čega je i zaključio ugovor sa M., a da raskid ovog spornog ugovora o doživotnom izdržavanju iz 2017. godine traži zbog toga što on i tužena nisu u dobrim odnosima „najkraće rečeno“, a da je osnovni razlog za raskid ugovora neispunjavanje ugovornih obaveza od strane tužene.

Tužitelj je nadalje u svom iskazu kazao da je izjavu o kućnoj listi od 04.12.2018. godine u kojoj su kćerke M. i M. i unuka I. navedene kao članovi njegovog domaćinstva kao zajedničkog dao nadajući se da će uspostaviti odnos roditelja i kćerki i da bi one mogle preuzeti stan, da on i tužena neposredno prije davanja ove izjave o kućnoj listi nisu uopšte kontaktirali, pa da su se onda počeli viđati, pojašnjavajući nadalje da se nisu svađali – samo se nisu posjećivali i nisu se zvali telefonom.

U odgovoru na pitanje suda zbog čega je dao izjavu od 13.12.2018. godine ovjerenu kod notara u kojoj je naveo da je njegova kćerka uredno izvršavala svoje obaveze iz ugovora tužitelj je kazao „vjerovatno zato što sam htio da njoj ostane stan“, pretpostavlja da bi on i tužena ostali u dobrim odnosima, da bi se viđali i posjećivali, on je samovoljno dao tu izjavu i ova je izjava trebalo da posluži kao dokaz u slučaju njegove iznenadne smrti da ne bi došlo do spora na sudu između kćerki i njegove supruge A.

Prema podacima spisa slijedi da je tužitelj dao izjavu dana 28.02.2019. godine – dakle nakon podnošenja tužbe u kojoj je navedeno „moja kćerka A. M. ne živi u mojoj kući od 2000. godine, niti ispunjava nijedan uslov iz ugovora koji smo napravili o doživotnom izdržavanju. Od 2000. godine do 2019. godine došla mi je u posjetu 4 puta, a da pri tome nije donijela ni kiflu a kamoli doručak, zato tražim da raskinem ugovor broj ... od 28.08.2017. godine. Raniju izjavu koju sam dao bila je pod pritiskom i prisilom, kao i po nagovoru moje kćerke. Iskoristila me je za ta 4 dolaska finansijski i da joj sve prepisem. Ovu izjavu dajem bez ičijeg nagovora ili prisile.“ Kako to proizilazi iz sadržine tužitelja ovjerene kod notara M. M. pod brojem OPU-OV: ... od 28.02.2019. godine.

U odgovoru na pitanje suda šta je bio razlog da kasnije da izjavu o kućnoj listi od 28.02.2019. godine i izjavu od 28.02.2019. godine u kojoj stoji da njegova kćerka „A. M. ne živi u mojoj kući od 2000. godine ...“ tužitelj je naveo da ne može pojasniti, da ne zna kako da objasni, jer da ne može da se sjeti šta ga je iniciralo da da takve izjave, prihvatajući da između izjava postoji kontradiktornost.

Sud ne prihvata iskaz tužitelja kao parnične stranke obzirom na brojne nedosljednosti i nelogičnosti sadržane u njegovom iskazu, kojima je dovedena u pitanje vjerodostojnost istog, pri tome posmatrajući posebno iskaz tužitelja u vezi sa njegovom izjavom od 13.12.2018. godine i zatim izjavom od 28.02.2019. godine.

Sam tužitelj je kazao da je samovoljno dao izjavu od 13.12.2018. godine u kojoj je naveo da njegova kćerka M. uredno izvršava sve obaveze iz ugovora, te je kazao da je želio da tuženoj pripadne stan, i da je ta izjava trebalo da služi kao dokaz u slučaju njegove smrti i spora u vezi predmetnog stana između njegovih kćerki i njegove supruge A.

Tužitelj ne može da objasni zašto je dao izjavu od 28.02.2019. godine u kojoj stoji da njegova kćerka A. „M.“ ne ispunjava nijedan uslov iz ugovora o doživotnom izdržavanju.

Sud ne prihvata iznesene navode tužitelja da ne može objasniti zašto je dao izjavu od 28.02.2019. godine, jer se takvo što pokazuje krajnje nelogičnim, pa tako i neuvjerljivim. Sama sadržina ove izjave tužitelja od 28.02.2019. godine u kojoj je pogrešno označeno ime davaoca izdržavanja tj. tužene kao M., posmatrana u vezi sa sadržinom iskaza svjedoka I. A., supruge tužitelja, jasno govori da je tekst ove izjave kreirala supruga tužitelja, odnosno da je tužitelj ovu izjavu dao po uputama svoje supruge, jer je supruga tužitelja kao svjedok u svom iskazu tuženu nazivala M., drugom tužiteljevom kćerkom (kao i u samoj izjavi tužitelja od 28.02.2019. godine), ističući da tužena tužitelju nikada nije donijela ni kiflu, a koje se pominju u tužiteljevoj izjavi.

Iz iskaza tužitelja kao parnične stranke jasno proizilazi da je zbog toga što ga je supruga napustila, i zbog toga što mu je bila potrebna briga i pažnja odlučio se na zaključenje ugovora o doživotnom izdržavanju sa tuženom, a da se zatim predomislio, nakon što mu se supruga vratila, i pod njenim uticajem, što sud zaključuje i imajući u vidu iskaz supruge tužitelja, I. A., u dijelu u kojem se izjašnjava o njenom traženju dokumentacije vezano za predmetni stan, kao i sudjelovanju u odnosima između tužitelja i tužene vezano za predmetni ugovor i imajući u vidu sadržinu izjave tužitelja od 28.02.2019. godine.

Neuvjerljiv je izneseni navod tužitelja da se ne sjeća da li ga je u telefonskim razgovorima, kada ga je tužena pozivala, pitala da li mu je šta potrebno, pozivajući se na svoje godine kao razlog zaboravnosti. Tužitelj se u svom iskazu kao parnična stranka izjašnjava dakle, sjeća da mu je njegova supruga A. spremala hranu i čistila po kući, da tuženoj nije zabranjivao da dolazi kod njega radi ispunjenja obaveza iz ugovora, da od tužene nije tražio da mu ona priprema hranu ili radi bilo šta drugo što je predviđeno ugovorom, a da mu je bila potrebna pomoć, da je htio da stan pripadne, nakon njegove smrti, tuženoj iz roditeljske pažnje, zatim da on i tužena nisu u dobrim odnosima. Nejasno je kako se tužitelj sjeća svih ovih okolnosti, a ne sjeća se da li ga je tužena bilo kada pitala da li mu je šta potrebno.

Sud je prihvatio iskaz tužene kao parnične stranke u kojem se izjasnila o razlozima koji su opredijelili tužitelja na zaključenje ugovora o doživotnom izdržavanju jer da je tužitelju bila potrebna pomoć, kao što se o tome i sam tužitelj izjasnio, zatim o brizi za tužitelja, o tome da mu je pomagala nabavljajući mu namirnice, hranu i kućne potrepštine i ostalo što je bilo potrebno, sve do druge polovine decembra 2018. godine kada se tužiteljeva supruga vratila njemu, i kada joj je bilo nemoguće stupiti u kontakt sa ocem zbog nejavljanja na telefon, blokiranja poziva, kao i zbog verbalnog napada na nju od strane tužiteljeve supruge u prisustvu tužitelja, nalazeći da u njenom iskazu nema nelogičnosti i nedosljednosti kojima bi bila dovedena u pitanje njegova vjerodostojnost i imajući pri tome u vidu i da njen iskaz u bitnom nalazi svoju potvrdu u potpunim i jasnim iskazima saslušanih svjedoka P. E. koji je kazao da je tuženu vozio ocu, da mu je nosila hranu i da su svraćali u Bingo da bi mu kupila voće i drugo, i svjedoka J. Š. koji je govorio o razlozima iz kojih je došlo do poremećenih odnosa između tužitelja i tužene ukazujući da je za poremećaj njihovih odnosa krivica na strani supruge tužitelja, kao i svjedoka A. F., majke tužene, koja se u svom iskazu izjasnila o pojedinostima u pomaganju tužitelju od strane tužene.

Svjedok S. B. kazala je u svom iskazu da je viđala suprugu tužitelja svaki drugi ili treći dan vraćajući sa posla da nosi šerpe, i da joj je ona govorila da nosi tužitelju ručak u periodu kada tužiteljeva supruga A. nije živjela sa tužiteljem, nadalje je kazala da ne zna da li je tužena dolazila kod oca, i da tužitelj nikada nije pomenuo tuženu u razgovoru.

Svjedok B. S. kazala je u svom iskazu da nije viđala tuženu da je dolazila kod tužitelja i da tužitelj nije spominjao da ima djecu i da ona ne zna o njima ništa, i da je tužiteljeva supruga svo vrijeme pazila na njega, ali je kazala i to da ona ne živi sa tužiteljem i njegovom suprugom i da ne zna šta se dešava u njihovoj kući, pa uz ovakvo izjašnjenje

svjedoka, ako ne zna šta se dešava u njihovoj kući, nejasno je kako svjedok tvrdi da je supruga A. svo vrijeme pazila na tužitelja, pa i u vrijeme kada nije živjela sa njim u njegovom stanu.

Sud ne prihvata iskaz svjedoka S. B., prijateljice tužiteljeve supruge A. preko 20 godina sa kojom se druži po sijelima i izletima, kako je svjedok kazao, pri tome izjašnjavajući se da joj je supruga tužitelja govorila da nosi hranu tužitelju, dakle sam svjedok nije imao neposrednih opažanja, te sud ne prihvata iskaz svjedoka Beganović Senade, kojoj je tužiteljeva supruga A. najbolja kona i drugarica, kako se svjedok izjasnio, koja je kazala da ne zna šta se događa u kući tužitelja i njegove supruge.

Sud ne prihvata vjerodostojnim niti iskaz svjedoka I. A., supruge tužitelja, iz istih razloga iz kojih ne prihvata vjerodostojnim iskaz tužitelja kao parnične stranke pri čemu sud nalazi da je ovaj svjedok i zainteresovan za ishod spora, imajući u vidu i izneseni navod ovog svjedoka da je tužitelj kazao da hoće da raskine ugovor sa tuženom da bi imao kuću da bi je ostavio nekom ko će ga služiti do smrti, pa se postavlja pitanje kome je to tužitelj htio da ostavi svoju nekretninu posebno u situaciji kada je o njemu brinula svjedokinja I. A. kao supruga kako su se o tome izjasnili i ona i tužitelj i ako je takvo što tačno.

Polazeći od sadržine iskaza tužitelja kao parnične stranke, kojeg sud nije prihvatio vjerodostojnim iz naprijed navedenih razloga, i polazeći od sadržine iskaza tužene kao parnične stranke kojeg je sud prihvatio vjerodostojnim iz naprijed navedenih razloga, sud nalazi da je tužitelj svojim ponašanjem, spriječio tuženu u izvršavanju obaveze da vodi brigu o njemu kako su to ugovorili. U situaciji kada je tužitelj onemogućavao tuženu kao davaoca održavanja u izvršavanju obaveze održavanja, prekidajući komunikaciju sa tuženom, ujedno pod uticajem supruge, nedajući joj tako mogućnost da vodi brigu o njemu, tužitelj se ne može sa uspjehom pozivati na neizvršavanje ugovornih obaveza kao razlog za raskid ugovora.

Nalazeći da nisu ispunjeni uslovi iz odredbe člana 152 stav 3 Zakona o nasljeđivanju da se ugovor o održavanju zaključen među strankama raskine, sud je odlučio kao u stavu I izreke presude.

Ostale provedene dokaze sud posebno ne obrazlaže nalazeći da nisu od značaj za rješavanje ove pravne stvari.

Obzirom da tužitelj nije uspio u ovom sporu, to je sud odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka, te je primjenom odredbi člana 386. i 396. Zakona o parničnom postupku, shodno vrijednosti predmeta spora, obavezao tužitelja da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 3.199,00 KM i to za sastav odgovora na tužbu po punomoćniku – advokatu, za zastupanje na pripremnom ročištu i za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu iznos od po 914,00 KM i za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu iznos od 457,00 KM (član 2. Zakona o parničnom postupku) u skladu sa odredbama člana 12 i člana 13 stav 1. tačka a., b. i c i stav 5. tačka a. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Službene novine Federacije BiH, broj: 22/04 i 24/04) i odredbama Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o advokaturi.

Tuženoj ne pripadaju troškovi na ime sudske takse na odgovor na tužbu, obzirom da tužena nije ponudila dokaz da je platila navedenu taksu, imajući u vidu odredbu člana 383. stav 1. Zakona o parničnom postupku, prema kojoj parnične troškove čine izdaci učinjeni u toku ili u povodu postupka.

S U D I J A

Zinaida Šišić

POUKA

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 30 dana od prvog narednog dana nakon donošenja presude.

Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Tuzli, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku.